

Bayer Zsolt: A lélek hátsó szobája

2020 november 13. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Az ördögök vihogása hallik.

Hazudik, aki azt állítja, még soha nem kívánta embertársa halálát. Sőt, kínhalálát. Sőt...

Innen pedig fokozhatnánk, bármeddig.

Azt hiszem, még a legszentebb egyházi ember is eljutott már indulatában idáig. Majd elszégyellte magát, megbánta, meggyóna az Úrnak, és az élet ment tovább.

Igen, olykor-olykor kinyílik a lélek hátsó szobája, ahol kacatjaink, emlékeink, titkaink, legsötétebb vágyaink, soha be nem vallott eltévelyedéseink, régi szerelmeink, csalásaink és megcsalásaink, mindenféle bűneink – és bizony, legfélelmetesebb, atavisztikus indulataink, továbbá halálról szőtt vágyaink, félelmeink és fantáziáink laknak, elképzelhetetlen rendetlenségben. Néha kinyílik az az ajtó (hol vagy, Kékszakállú?), és olyankor azt sem tudjuk, hogyan csapjuk be minél hamarább, nehogy valaki bepillanthasson oda, a rémségek kicsiny boltjába.

Ez a normális emberi magatartás.

Máskülönben a szégyenünk túlél bennünket, mint Josef K.-t, s ami ennél is rémesebb, még Gregor Samsa is lehet belőlünk.

„Amikor egy reggel Gregor Samsa nyugtalan álmából felébredt, szörnyű féreggé változva találta magát ágyában. Páncélszerűen kemény hátán feküdt, és ha kissé fölemelte a fejét, meglátta domború, barna, ív alakú, kemény szelvényekkel ízelt hasát, amelyen alig maradt már meg végleg lecsúszni készülő paplana. Számátlan, testének egyéb méreteihez képest siralmasan vékony lába tehetetlenül kapálódzott szeme előtt.”

Éppen így járt most egy „aktivista”, a Demokratikus Koalíció nevű fegyvergyarmat elfajzott, beteg kápója, a fegyvergyarmat parancsnokának ismerőse és mosolyalbum-kelléke.

És ő, szerencsétlen, nyomorult, szörnyű féreggé változott alak nem a körülmények áldozata.

Önmagának köszönheti sorsát. Ugyanis, nem hogy nem sietett becsapni lelke hátsó szobájának ajtaját, hanem kérkedve kitérte, és elkurjantotta magát: „Ezt figyeljétek! Hej, barátocskáim, ide, ide! Nézzétek és lássátok, ez vagyok én!”

És az emberek nézték és látták.

Ezen pedig már semmi nem segíthet.

Illetve segíthetne még az ösztönös megbánás, a megrettenés a lélek hátsó szobájában lakozó szörnyszülőttől, a bocsánatért esedezés, de ilyesmire már nem lehet számítani azoktól, akik úgy találták magukat egy reggel, mint Gregor Samsa.

A hübrisz azt már nem engedi.

A hübrisz vagy az elfojtott, visszanyelt, évtizedes sértettség, mellőzöttség, megaláztatás. És olyan nagyon mindegy, hogy melyik is a kettő közül, ugyanis a végeredmény mindig ugyanaz. Egy hátára fordult szörnyű féreg, amelynek domború, barna, ív alakú, kemény szelvényekkel ízelt lelkéről végleg lecsúszott a paplan, és láthatóvá vált a rettenet.

Ilyen az elfajzás maga.

Félig-meddig nem lehet elfajzani, abnormálisnak, betegnek, undorítóknak és ocsmánynak lenni, ki kell inni fenéig a kelyhet. Imígyen: „A polskát is wc-papírba csomagolva dobtam ki nyáron az ablakon, de ahogy az Ozban a gonosz boszorkány halálát várták, úgy várom Orbánét is, és pezsgőt fogok bontani, ha megdöglök. Mert emberek élete szárad a lelkén.”

Íme, az emberi ocsmányság kelyhének alja. Hosszú sor elözi meg ezt az átváltozást, ezt az elfajzást, ezt a szörnyű féreggé válást. Ott van a Machbetben, Móricz barbárjaiban, Kafka egész életművében, buzeráns nácik szodomazohisztikus orgiáiban és kéjelgő vérfürdőiben, a pengeszájú, mosolytalan Lenin-fiúk lumpenproli

öntudatában és vérszomjában – ott van ötezer évnyi emberi históriában.

S mindez egylényeg? Hogy el ne tévelyedjünk megint, és el ne higgyük azt a hazugságot, amely szerint mégis csak van különbség, és így, meg úgy

Nincsen semmi különbség.

A birnami erd? mindig fölmegey Dunsinane-ba, és mindig ott találja az éppen aktuális szörny? férget. S éppen az mond el sokat a korról, hogy milyen formátumú a szörny, aki ott van, és várja a végzetét. Hol egy Néró, hol egy Machbet, hol egy VIII. Henrik, hol egy Marat, hol egy Hitler, hol egy Kun Béla, hol egy Kádár, egy Apró meg egy Biszku – s a végén már csak egy Homonnay marad.

Ez a maradék, ez a sor vége, ez bizony a mi korunk szégyene.

Egyszer, egy végtelenül bölcs és jó ember azt mondta nekem, hogy az ilyeneket jobba kell szeretni. Én hiszek neki. Amennyiben ökölrel és husánggal lehetséges a jobba szeretés.

Inkább maradjon minden így. És majd nézi magát id?k végezetéig ez a nyomorult, elfajzott, ocsmány szerencsétlen, nézi domború, barna, ív alakú, kemény szelvényekkel ízelt undorító valóját, s végül fog egy papírsebke?t, belebújik, és kihajítja az ablakon önmagát. S a földet érés el?tti legutolsó pillanatban erre fog gondolni: „Mennyivel jobb lett volna, ha visel?s anyám elvetél engem, s így megkímélte volna a világot is és saját magamat is t?lem...”

Utána pillanatnyi csend.

Végül az ördögök vihogása hallik. S egy hang még, közelebb?: „Vigyázz, kisfiam, bele ne lépj!”...

Bayer Zsolt - www.magyar nemzet.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájuk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD
A trianoni gyalátról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látma kell”

Ajánló

